

MEX MAGAZIN

2. évfolyam, 4. szám 2024. május

„ELVILEG MOST TUDUNK A LEGTÖBBET A VILÁGRÓL”

Márton Bálint (12.a) búcsúbeszéde

Nem is tudom hol kezdjem, talán ott, hogy egy ilyen osztály nevében, nehéz szavakat alkotni, mivel mind mások vagyunk és más szemüvegen keresztül látjuk a világot és csak egy szemüveget tudok megmutatni ebből önöknek méghozzá az enyémet és a lényegét is nehéz megfogni.

Szóval, elérkeztünk ide is, valaki rögzesebb úton valaki kevésbé, de az a lényeg, hogy nemsokára búcsúzunk ezektől a falaktól, amik között koptattuk a padokat és mindig tanultunk, de valamikor csak az élet dolgait, máskor pedig a történelem apró részleteit.

Most ez az ünnep időszaka, és látom a gondolatokat, ahogy a jövőbe tekintenek, vajon meglesz az érettségim, felvesznek? De arra kérek minden itt levőt, hogy picit legyünk még a jelenben boldogok és hálásak mindenkinek, aki eljuttatott ide minket.

Először is ne feledkezzünk meg az asszisztensek áldozatos munkájáról, akik mindig segítettek minket fizikai és lelki problémáinkban is, akik nélkül eléggé nehezen működne ez az intézmény.

És ott vannak a szüleink, akik eddig és ezután is segítenek, és ott voltak, az első lépéseinknél, botlódásainknál. Bármennyire is nehéz kapcsolódni most hozzájuk egyeseknek, ők azok, akik életük végéig próbálnak támogatni minket.

Ahogy végignézek tanárainkon, eszembe jutnak a nehéz pillanatok, amikor a sötétség sugárzott a szemünkből és költők élete és versei mentek ki a fejünkből és a bonyolult egyenletek, amiket olykor nem tudtunk megérteni, viszont elvileg most tudunk a legtöbbet a világról.

Bár valójában bármennyire tudjuk jól a koszinusztételt és magyarból tökéletes esszét írni, az élet mindig kihívások elé állítja az embert, és valószínűleg nem pontosan ezek a képességek fognak előre vinni, de ez egy hosszú utazás vége, amin sok mindent megtapasztaltunk talán kicsit érettebbek is lettünk.

De nemcsak padokat koptatunk itt, hanem ágyakat is, az apartmanokba megtalálhatjuk pótanyáink, pótapáink, már akinek szüksége volt rájuk. fontos megemlíteni azokat az apartmanprogramokat, amik apartmani szinten lettek megszervezve, a közös moziba, színházba járások, amik a mindennapokat színesebbé tették.

Az igazgatóság láthatatlan munkáját is meg kell említenem. Persze a főszereplők akkor is mi volnánk, mivel ez a mi ballagásunk és a legfőképpen a mi érdemünk, hogy itt lehetünk. Én Boldog vagyok, hogy ennek az osztálynak tagja lehettem, mert annyira sokszínű ez a kis társaság, bár csak nyolcan vagyunk, de mégis mindenki egy külön egyéniség, akiket érdemes megis-

A búcsúzó osztály (Fotó: Schnek Tamás)

merni. Ott voltunk egymásnak jóban, rosszban.

Az is tény, hogy ez az iskola egy burok, ami megvédett minket eddig a külvilágtól, ez nemsokára el fog tűnni, bele kell ugranunk az élet véget nem érő mocsaraiba, és helyt kell állni minden nehéz szituációba, ami nem lesz könnyű, bárhová is megyünk.

De most itt állunk az érettségi előtt, millió és millió tanórával a hátunk mögött, és reménykedünk, hogy ez millió órnyi tanulás elég lesz a sikeres érettségéhez.

Most búcsúzom Mr. Spock szavaival: „mindenkinek hosszú és eredményes életet” és persze sikeres érettségit!

A beszéd elhangzott a 2024. április 30-án a középiskolai ballagáson Horváth Kasszandra (12.a) tolmácsolásában

Nagy Sára (12.a) A BALLAGÁS

Elmesélhetném, hogy milyen volt az első nap,
Az a nap mikor az iskola karjaiba hullhattam.
Elbeszélhetném, hogy teltek a hétköznapok;
Hogy milyenek voltak a mindennapok.
Regélhetnék arról, hogy a távolság milyen viseltes volt,
De tudjuk, hogy a nyár végét ti is vártátok.
Sok szépet mondhatnék,
Annyi mindent mesélnék,
Elújságnám, hogy mit tanultam;
Milyen tanácsokat fogadtam,
De most, hogy körbe nézek,
Nézek s közbe annyi mindent érzek,
Az osztály nevében is kimondhatom szerintem, szépen egészen:
Köszönjük szépen!

1 MILLIÓ FORINT - 2. RÉSZ Csordás Ákos legújabb Sziver novellája

Sziver lehangoltan ballagott Észország utcáin, teljesen elkese-
redve. Az egyetlen nyom, amin elindulhatott volna zsákutcába futott. A csontok, sejtek akik Észország népét adták csak el-
néztek mellette. Őket nem érdekelt ki ő, mit akar, és hogyan próbálja megmenteni a világot! Sziver megérintette zsebében a kábítószerez-cigit, és elszánta magát. Ki kell bogoznia ezt az ügyet! Befordult az előtte álló sarkon, és bejutott a nyomor-
negyedbe. Sötét, összegratizett falak, felborult ládák, füstölő csővezetékek játszottak szeme előtt. És mindenütt az a monog-
ram! Mindenhol azt látta! A képzelete bemondta az unalmast. Tekeregtek a képek, zakatoltak a gondolatok, és Sziver már összemosta a kettőt. A falakon a Dr. K felirat díszelgett, a pro-
fesszor ördögi nevetése betöltötte a dobhártyáját, és a kellemetlen dohányszag áradt mindenből. Végül a kacaj beszéddé változott:

- Na mi lesz, feladod?
- Nem!- kiabálta hősünk.
- Na mi lesz, feladod?
- Nem!- Sziver már ordított.
- Na mi lesz, feladod?
- Nem!!!
- Na mi lesz, feladod?
A nyomozó kikelt magából.
- Egyszer és mindenkorra leszámolok veled!
És feldúltan visszaindult Szervopoliszba.

*

Ott az irodájában így mesélte az ügyet nekem:

- Tudja Krónikás, a legfőbb erényem Dr. K-val szemben, hogy én titokban tartom otlétem. Ha én rabolnék, biztos nem hagy-
nék ott névjegykártyát! Nem kötném a rendőrség orrára, hogy elloptam 1 milliót. Dr. K keresi a feltűnést. És bár okos és ügyes, (ezt elismerem) túlságosan hiú és figyelemre vágyó. Ez okozta a vesztét. De az elején visszajöttem ide, és kicsit mér-
ges voltam. Na jó, nagyon. Dühöngtem, mint az örült! Aztán lehiggadtam és gondolkodtam.

*

Sziver lehiggadt, lehuppant a székére és gondolkodott.

- Dr. K zseniális, de örült. Vágyik a figyelemre. Ezért követ el lehetetlen bűntényeket. Amikre buknak az emberek, és a sajtó is. Sok kisebb bünténnel nagy hírnevet szerez magának. Mint egy pontösszekötős játék az újságban. Az 1 millió és a patikus megölése, csak mintha arra szolgált volna, hogy felhívja a ren-
dőség figyelmét, vagy meg inkább elterelje azt a figyelmet! De akkor... Nyomás a rendőrségre!
Ám mielőtt felállhatott volna kopogtattak: Egy futár állt az ajtó előtt, kétségbeesetten:
- Sziver! A parlamentet támadás érte! Terroristák foglalták el! Az elnök és a képviselők túsok! A rendőrök indulnak!
Sziver felpattant:
- Itt van az, amit mondtam!

*

A parlamentet szokatlanul zűrés állapotban találták. Nyugal-
mat magukra erőltető rendőrök, kíváncsi járókelők és sötét, dzseki nyomozók valóságos tengere fogadta őket. A parla-
ment épülete olyan volt, mintha Neptunusz szigonyát szúrták volna bele: hét kupolás torony állt ki belőle. Sziver körüljárta az egészet, és ezt diktálta nekem:
- Az épület kábé 60-80 méter magas és 560-70 méter széles. Körülbelül nyolc szint, egy tető és a pince, valamint a hét torony. Minden szinten 54 ablak. A térfogatból adódóan feltehetőleg van szellőzőrendszer, és külső lépcsőház. Van hátsóbejárat és vészkijárat a főbejárat mellett. A tornyokon tetőterasz, jól véd-

hető vasbástyával. Tűzjelző berendezés, riasztó van. A kert védtelen. Miután felsorolta az összes műszaki tény az épületről, munkához látott.

- Ideje bemennünk - szólt és már el is indult.
- Hé várjon meg! - futott utána a rendőrfőnök.
- Megafont! - utasított a szív.
Miután megkapta, bekapcsolta és beleszólt:
- Dr. K! Beszélni akarok veled!
Erre az egyik ablak kinyílt. A rendőrök a pisztolyukért kaptak, de hősünk leintette őket. Az ablakon a doki, vicsorgó ábrázata nézett ki.

- Gránát van nálam!- üvöltötte.
- Az alma fajtából?
- Nem, ami durr és felrobbantja az egész negyedet!
Sziver gondolkodott.
- Hívják ide a tűzoltókat! - rendelkezett.

A rendőrök nem értették miért, de megtették. Jött is szirénázva a piros autó, úgy öt perc múlva. Hősünk meghagyta, hogy húzzák föl a létrát. Aztán vakmerően elkezdett felmászni rajta a tetőre! Ott aztán benézett egy toronyablakba.

- A szellőző itt fut. - állapította meg.
Az ablakon egyszerű zár volt, azt könnyűszerrel kinyitotta és bemá-
szott rajta. Bent volt! A toronyban egy ór volt, kezében géppuská-
val, és aludt. Hősünk lábujjhegyen odament hozzá, kivette az egyik cigit a zsebéből, és egy kis hamut az ór szájába hintett.
- Ez még nem halálos - suttogta. - Na, mármint itt az ajtó zárva, kulcs az ór zsebében?

Megmotozta a bacit. Benyúlt a nyakába is, és letépett egy láncot on-
nan. A kis kulcs ott függött rajta. Kipróbálta. Működött. Kijutott egy terembe ahol két ajtó nyílt rajtuk ezek a feliratok:

BELSŐ LÉPCSŐHÁZ
KÜLSŐ LÉPCSŐHÁZ

Benyitott az utóbbin. Ez nem az ülésterembe, hanem pincébe és a padlásra vezetett.

- Miért nem védtek a bástyát jobban?- gondolkodott hangosan.
Ekkor minden irányból fegyveres bacik ugráltak elő, élükön maga Dr. K! Az örült bűnöző-professzor félelmetesen kacagott.
- Sziver! Újra találkozunk! - lépett közelebb nemeziséhez.
- Engedd el az elnököt! - süvített a megszólított. - Te hülye szala-
mandraparizer!
- Nem, nem - Dr. K megőrizte nyugalma. - Átlátok a szitán. Én nagylelkűen elengedném őket, te meg felrobbantasz mindkettőn-
ket!
- Nálad van gránát!
Sziver revolvere süvített. A doktor még fel sem eszmélt, repült felé a golyó. Ő pedig a bombával együtt kiugrott az ablakon.

*

- És mi lett az eset vége? - kérdeztem, és előredőlttem a karosszék-
ben. - Tudom ez is elég megrendítő, de így mégse írhatom Az ön-
gyilkos főellenség esete!
- Dehogyan! - Sziver nyugodtan emelte szájához a poharat. - Legyen 1 millió forint a címe.
- És tényleg, mi lett a pénz? - kapcsoltam rá a témára.
- Megvolt. Egy pótcsőbe dugta - hangzott a felelet. - Engem is fur-
dalt a kíváncsiság, mire egy csó a lábam elé gurult. Megnéztem, abba tette bele kötegenként, összegörgetve.
- Akkor minden megvan - álltam fel meglepődve.

Utánam szólt:
- Nincs minden meg Krónikás úr!
Csodálkozva fordultam vissza:
- Mégis mi hiányozna belőle?
- A vége felirat.
Nagyot nevettem feledékenységgemen, és be is tettem azt a fránya szót ide:

VÉGE